

Βουλή του 50% και κοινωνία του ενός τετάρτου. Η ανωμαλία σαν κανονικότητα...

Κάθε πρωί γίνεται το αδιαχώρητο στους δρόμους της Αθήνας. Αλήθεια, πού πηγαίνουν όλοι αυτοί όταν η ανεργία παίρνει πάλι την ανηφόρα, όταν στα γραφεία και τα μαγαζιά οι πληρωμές γίνονται με το σταγονόμετρο;

Αυτή η παράδοξη κινητικότητα είναι μια σύμπτωση ή το σύμπτωμα κινδύνου μιας νέας πραγματικότητας που έρχεται στην χώρα πίσω απ' τα σύννεφα της στέρησης και της ανέχειας;

Το Θέατρο Τέχνης προσέφερε το εισιτήριο στα τρία ευρώ και αμέσως σχηματίστηκαν ουρές. Πριν ένα μήνα ένα ταξίδι στην Άπω Ανατολή ακυρώθηκε λόγω εκλογών. Όλοι οι ταξιδιώτες ήταν δημόσιοι υπάλληλοι και η άδεια τους ανακλήθηκε.

Από πέρυσι τέτοια εποχή, ενώ ο πολιτικός χρόνος έχει σταματήσει, οι δείκτες

του οικονομικού ρολογιού τρέχουν και διαχωρίζουν την κοινωνία ολοένα πιο άνισα και βαθιά.

Ένα κάπου 40% μένει στον πάτο να βυθίζεται σιωπηλό και αβοήθητο, ένα πάνω κάτω 25% συνεχίζει την ζωή του κανονικά, όπως ήξερε και συνήθιζε σχεδόν προ κρίσης, και ανάμεσά τους οι υπόλοιποι δίνουν ένα συσσίφειο αγώνα επιβίωσης ενάντια στην πτώση.

Και έτσι ορίζεται μια κανονικότητα μέσα στην ανωμαλία που ειδικά μετά τις τελευταίες εκλογές φιλοδοξεί να εδραιωθεί ως η καθημερινότητα μέσα σε έναν πολυδιασπασμένο κοινωνικό ιστό.

Οικονομικά η χώρα τρέχει προς την δραχμή και οι τελευταίες εκλογές δεν ήταν παρά [η κερκόπορτα](#) που οδηγεί σε αυτήν. Το σκηνικό της νύκτας της 12^{ης} προς 13^η Ιουλίου σύντομα θα επαναληφθεί.

Το 2015 θα περάσει στην ιστορία σαν η χρονιά που επιταχύνθηκε και ολοκληρώθηκε ο κύκλος της οικονομικής αποδυνάμωσης της πλειονότητας των πολιτών (ταμεία, καταθέσεις κλπ) πριν την επερχόμενη νομισματική αλλαγή, έτσι ώστε αυτή να συμβεί με τους πιο δύσκολους και ατιμωτικούς όρους για την κοινωνία.

Ο πρωθυπουργός γελούσε απτόητος όταν πιάστηκε εν μέσω των Αμερικανών επενδυτών και του Κλίντον να μην καταλαβαίνει τι τον ρωτούσαν ή και να μην γνωρίζει για αυτά που τον ρωτούσαν. Και την επομένη, μιλώντας στον ΟΗΕ, με την ίδια άνεση απέρριπτε τη νεοφιλελεύθερη συνταγή που ενάμισυ μήνα πριν την είχε ψηφίσει. Και αυτά πέρα από το γεγονός ότι λίγες μέρες πριν η Ελλάδα απείχε από την ψηφοφορία του ΟΗΕ για την αναδιάρθρωση κρατικών χρεών!

Φυσικά, δεν έχεις τίποτε να περιμένεις από έναν πρωθυπουργό που στην καλύτερη δεν έχει την υποδομή, την βαρύτητα και την αίσθηση της ευθύνης που του αναλογεί για να διαχειριστεί την αρνητική δυναμική των οικονομικών γεγονότων, που τον έχουν ήδη ξεπεράσει.

Μπορείς όμως να του αναγνωρίσεις ότι αντιπροσωπεύει την μέση κοινωνική συνείδηση του 56% του ελληνικού εκλογικού σώματος, το οποίο και συμμετείχε στις εκλογές της 20^{ης} Σεπτεμβρίου και του οποίου μεγάλο μέρος αποδέχεται να βιώνει μια «ασύμμετρη κανονικότητα».

Πώς όμως μπορούμε να προχωρήσουμε με την ψήφο των μισών και την ευημερία του ενός τετάρτου;

Για πόσο ακόμη μπορεί να κρατήσει ομαλά μια κατάσταση κανονικότητας μέσα στην ανωμαλία;

Για πόσο μπορεί να συντηρείται μια κατάσταση εικονικής ή πραγματικής ευημερίας ολιγαρχικού τύπου μέσα σε μια κατάσταση γενικευμένης οικονομικής πολιορκίας, όταν μάλιστα αυτή έχει ήδη αξιοποιηθεί και συνταγματικά, όπως με τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου;

Για πόσο καιρό σε μια δημοκρατία η ανωμαλία μπορεί να υποδύεται την κανονικότητα χωρίς κοινωνική αμφισβήτηση και αναταραχή, χωρίς ριζοσπαστικές πολιτικές κινήσεις;

Τα χρονικά περιθώρια για την ανάληψη πρωτοβουλιών που θα μπορούσαν να αποσυνδέσουν τον αυτόματο πιλότο και να αποφευχθεί η πρόσκρουση έχουν στενέψει. Αλλά ακόμη υπάρχουν και πάντα σε συνταγματικά πλαίσια.

Δ. Τρικεριώτης, *Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)*